

Tweede zondag door het jaar C

Jes. 62, 1-5; 1 kor. 12, 4-11; Joh. 2, 1-12

De bruiloft van Kana zet het verbond van God met zijn volk in de schijnwerper. In Kana begint, zoals Jesaja het plechtig uitdrukt, *“de zon der gerechtigheid te stralen en gaan de volken Gods glorie aanschouwen”*. De schepping heet niet langer ‘Verlatene’, nee, heel de mensheid krijgt te Kana in Galilea de naam van ‘Gehuwde’. En zoals het past bij een bruiloft vloeit de wijn er rijkelijk!

Ofschoon Jezus met zijn leerlingen maar zijdelings op die bruiloft is uitgenodigd, valt de focus toch helemaal op Hem. Het bruiloftspaar wordt niet eens bij name genoemd. Jezus zélf is de eigenlijke Bruidegom. En zijn bruid is de Kerk die Hij bezig is zich te bereiden, de gemeenschap van allen die Hem willen volgen op zijn weg. Zijn moeder en zijn leerlingen zijn daarvan reeds de spil. Die nieuwe kerkgemeenschap wil Hij laven met de wijn van zijn eigen bloed aan het kruis. Daar op het Kruis: dat zal zijn uur worden dat thans in Kana nog niet is aangebroken. Hier, op de drempel van zijn openbaar leven, begint Jezus zijn opgang naar dat uur. En Hij begint heel symbolisch met een bruiloft te Kana in Galilea.

Opvallend in Kana is, dat niet Jezus op de eerste plaats als genodigde genoemd wordt, maar zijn moeder. Het lijkt erop alsof Jezus met zijn groepje leerlingen zo’n beetje achter Maria aan mee aan de bruiloftstafel aanschuift. Maria is de toegangspoort tot Jezus. Via Maria komen we bij haar goddelijke Zoon terecht. Je kunt in de christologie Maria onmogelijk scheiden van haar Zoon Jezus. Maria is de zeer bescheiden maar onmisbare toegangspoort tot het bruiloftsfeest van de God-menselijke liefde.

Een tweede kenmerk van de bruiloft van Kana is, dat het centrum van het feest zich ongemerkt verplaatst van het bruidspaar – dat buiten beeld blijft – naar de eigenlijke Bruidegom, Jezus, en de eigenlijke bruid, de kerk gepersonifieerd door Maria en de leerlingen. Daarmee verandert de aard van de bruiloft, van iets louter menselijke en werelds naar iets spiritueels en goddelijk, zoals ook de natuur van het water verandert in die van uitstekende wijn! Het goede van de schepping wordt omgevormd in het betere dat Christus brengt, zonder evenwel die goede natuur te vernietigen! Als we naar God gaan om Hem te dienen, moeten we onze natuur niet verloochenen. We moeten daarentegen ons lichaam en al onze karaktereigenschappen en talenten aanbieden aan Christus om omgevormd te worden in zijn goddelijke

zijnsmodus. Het menselijke wordt opgenomen in het goddelijke, zoals de druppel water die tijdens de offerande in de beker met wijn wordt gegoten. *“Water en wijn worden één, Gij deelt ons mens-zijn en neemt het op in Uw goddelijk leven”*.

De komst van Christus in onze mensengeschiedenis is een doorbraak van de goddelijke barmhartigheid. Heel Jezus' optreden, waarmee Hij te Kana in Galilea een begin maakt, wordt gekenmerkt door levenschenkende barmhartigheid. Ongemerkt verandert Christus het water van ons innerlijk, al onze gedachten, woorden en handelingen, in pure genade, zachtheid, vrede, geduld en vriendelijkheid. De echte vrienden van God zijn dan ook weldadig voor hun medemensen, voor hun omgeving en voor heel de schepping. Zij stralen Gods barmhartigheid uit naar hun medeschepselen. De hele schepping gaat delen in de heerlijkheid van de kinderen Gods.

Eergisteren vierden we de heilige Antonius de Grote, de derde-eeuwse “vader van de monniken”. In zijn biografie schrijft de heilige Athanasius van Alexandrië het volgende over de jonge Egyptenaar Antonius: *“Antonius leefde in het begin aan de rand van het dorp. Hij maakte zich bij iedereen geliefd. Niemand wilde hij verdriet doen maar iedereen juist vreugde laten voelen over hem. Alle dorpsbewoners en minnaars van het goede gaven hem, toen ze hem zo zagen, de naam ‘Theofilès’, dit wil zeggen ‘die van God houdt’. Sommigen droegen hem genegenheid toe als een zoon, anderen als een broer”* (Vita Antonii 4)

In Antonius werd het water in wijn veranderd. In hem *manifesteerde zich de Heilige Geest tot welzijn van allen* (1Kor 12,7). Het Kruis was zijn herdersstaf en *hij volgde het Lam waar het ook ging* (Ap 14,4). In hem was het verbond van God met de mens weer hersteld en het Paradijs opende voor hem opnieuw haar poorten.

Moge het ook ons zo vergaan, broeders en zusters, daartoe schenke onze goede Jezus, ons zijn Heilige Geest.

Br. Guerric ocso ermitage van het Heilig-Kruis abdij van Prébenoît